

Quan la malaltia esdevé novel·la

MARTÍ CORTADELLAS

Guanyadora del Premi de novel·la curta Just M. Casero, *La segona lluna* tracta la manera com la malaltia d'un ésser estimat ens afecta i ens condiciona.

La novel·la està formada per tres narracions que ens situen en diferents moments de la vida d'un mateix personatge. La malaltia d'una persona propera i la por de la seva pèrdua són presents en cada història, com un fil que les travessa i les enllaça inevitablement. Els marcs de les tres narracions fan de contrapunt i accentuen el dolor i la ràbia de cada moment sense necessitat de paraules, i evitant que l'autor caigui en tòpics fàcils.

En la primera història, el protagonista és a l'hospital fent companyia a un amic que pateix un càncer en fase terminal; mentrestant, a fora, la gent mira un eclipsi de sol.

El segon capítol té lloc durant unes vacances d'estiu que el narrador passa sol amb la seva filla en un càmping d'Andalusia; aquest cop, la meningitis

d'una amiga de la nena i els primers símptomes de la malaltia alarmen el pare i fan que contempli la possibilitat de tornar a casa.

L'última narració és probablement també la més dura de totes. L'evidència de la degradació física de la mare del narrador, molt debilitada pels anys, es produeix amb el rerefons de la nit de Reis.

Els tres episodis queden a l'aire i no es resolen, perquè la voluntat de Carrasco és explicar únicament aquells moments. L'agonia i el patiment hi són presents, com és comprensible, però només d'una manera implícita. I aquest és el vertader motiu de la força

La segona lluna tracta la manera com la malaltia d'un ésser estimat ens afecta i ens condiciona

CARRASCO, Antoni
La segona lluna

Editorial Empúries
Barcelona, 2015
135 p

amb què es desencadenen les imatges. *La segona lluna* és per sobre de tot una novel·la sobre uns instants que tots reconeixem i que sabem que ens condicionen pel que vindrà després.

Crims per no parar de riure

AGUIRRE, Miquel
Els morts no parlen

Llibres del delictes
Barcelona, 2015
347 p

JORDI GRAU

Novel·la negra, novel·la social, novel·la rural, humor negre? Tot plegat i res de tot això. Una novel·la de primera, això sí, una novel·la que t'enganxa des de la primera plana i que, malgrat el que descriu, un crim darrere l'altre, no et permet deixar de riure imaginant situacions, buscant similituds entre els personatges novel·lats i banyolins ben coneguts, seguint el fil entre una trama

L'adolescència, ai!

GRISELDA OLIVER I ALABAU

Els estius d'adolescència són els que recordem amb més enyor. I també amb més il·lusió, perquè justament van ser els moments en què vam començar a formar-nos, a descobrir-nos a nosaltres mateixos i a posar les bases per al nostre camí futur. I això és el que també fa la protagonista de la primera novel·la que ha escrit Miquel Verdaguier i Turró, *Nadine*, nom que equival també al títol del llibre. *Nadine* és, doncs, la història d'una estudiant de batxillerat que s'ha d'enfrontar als reptes que la vida li planteja, com la mort d'un ésser estimat o el descobriment de la identitat sexual. És a dir, aquell moment en què deixes la teva infància enrere i comences a preguntar-te el perquè de la pròpia existència.

Ambientada a mig camí entre Palamós i Calella, l'obra no és una història lineal de principi i fi, sinó que comença *in medias res*, en un dels moments crucials a què Nadine haurà de fer front, la mort d'un ésser proper,

quan ja és una noia que està en plena època de formació. La protagonista ens explica què sent, com ho sent i, quan pot, per què creu que ho sent.

Dividida en tres parts i un epíleg, l'obra, que es presenta com un diari de les experiències que viu Nadine al llarg d'un any, està farcida de reflexions, diàlegs que manté la protagonista amb gent del seu entorn i amb si mateixa. La novel·la parteix de la idea que l'adolescència és el moment en què ens enfrontem a la reflexió de la pròpia existència. I és aquí on entra l'aportació de l'autor, Miquel Verdaguier, doctor en Filosofia per la Universitat de Girona:

La novel·la parteix de la idea que l'adolescència és el moment en què ens enfrontem a la reflexió de la pròpia existència

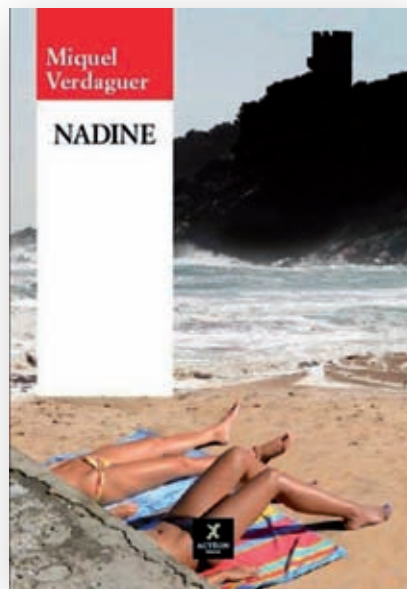
de sang i fetge explicada en un to desenfadat i còmic mentre es van succeir escenes grotesques, esbojarrades, barroeres, excessives però al mateix temps àgils i divertides que et fan desitjar que el llibre no s'acabi, a risc de deixar delmada la població del Pla de l'Estany.

Miquel Aguirre, historiador banyolí amb residència a Sant Feliu de Guíxols, aconsegueix amb la seva tercera novel·la una obra rodona que ha de fer forat entre els amants de la novel·la negra, de la mateixa manera que va seduir la jove editorial Llibres del delictes per publicarla. Una obra diferent que sorprèn sobretot els qui no coneixen la conya marinera que s'amaga darrere de l'autor, seriós de façana, però amb una vena còmica que és una pena que la ràdio no acabés

d'aprofitar. I és que ja s'ha escrit que és cosa molt seriosa aconseguir fer riure.

El Quimet de la portada del llibre que ens retrata Floren Morante, el dissenyador, és un torner prejubilat, amargat per la dona, la filla i el gendre i pels antics companys de feina, que té només l'hort, el bar i l'amistat del seu cosí per desfogar-se i anar fent. Un home normal, colpejat per la crisi i per la vida que només aspira a no tenir problemes. Per això i només per això es pot entendre que, quan troba un mort a l'hort, pensi en les hores perdudes a comissaria i en les preguntes que li caldrà respondre, per prendre la decisió d'enterrar-lo com si això fos el més normal del món.

La intervenció del cosí barrut i la idea de demanar rescat per un segrest a

VERDAGUER I TURRÓ, Miquel **Nadine**

Acteón Editorial. Granollers
2014

en l'obra es mesclen els sentiments de la protagonista amb una certa reflexió filosòfica que pot resultar molt interessant al lector, però un pèl forçada per a una estudiant que tot just s'està formant i descobrint-se.

la família caciquil del mort enterrat fan volar la imaginació de l'autor, que ens fa voltar pel Pla de l'Estany presentant personatges barroers, amorals, inversemblants però ben reals, enmig d'un clima d'una violència descarnada i menjars pantagruèlics que ens porta a un final sorprenent, que et deixa ganes que els personatges tinguin llarga vida i altres novel·les per poder-se desenvolupar i acabar de consolidar el que Quim Fernández va definir, en la presentació del llibre a Girona, com «la manera banyolina de matar». Tot queda en mans de Miquel Aguirre, el Tarantino del Pla de l'Estany, com l'ha batejat l'escriptor Josep Pastells. Un llibre divertit, ben escrit, amb un llenguatge ric, una novel·la molt negra per no parar de riure.